

»To ni prašič — to je hudič

Zapadlo je precej novega snega. Po obsleditvi v Polhovcu smo ugotovili, da je naš svinjak zaseden.

Zjutraj je krenilo osem lovcev z dvema gonjačema na pot, ki je bila zaradi snega utrudljiva in povrh je začelo še deževati.

Slabo razpoloženi smo začeli s pogonom, toda kmalu je obležal prvi merjasec in morala se je popravila.

Med pogonom je bil obstreljen drugi merjasec, tudi okrog 90 kg težak. Ta se je zatekel v neko goščavo.

Mladi gonjač Stefan, ki je že marsikaterega ščetinarja spehal pred cevi, je kričal za njim, a merjasec se ni dal izgnati. Zato je lezel po sledu za njim. Mrcina ga je opazila in se mu postavila po robu. Stefan je videl njeno namero, se urno zavihtel na drevo, tako da ni odnesel drugih posledic kot opraskan škorenj, ko je razkačena žival hlastala za njim.

Iz rogovile kostanja je kričal lovcem: »To ni prašič — to je hudič!«

Ko je zver videla, da gonjača v drevesu ne doseže, se je okrenila in mahnila proti lovcu Petru. Ta je prašiča sprejel z ognjem. Dva strela sta odjeknila iz polrisanice, nato pa smo začuli obupne klice: »Na pomoč!«

Ščetinar se je pognal v lovca, ga podrl v sneg in začela se je trda borba na življenje in smrt.

Tovariši, ki so hiteli na pomoč, so videli, kako je lovec merjasca držal za ščetine na vratu in ga zvalil raz sebe. Ker pa je imel merjasec razbite čeljusti, ni mogel uporabiti čekanov in Peter jo je poceni odnesel le z večjimi podplutbami po obrazu od udarcev merjaščevega rilca.

Kakor da je užaljen, ker je bil premagan, se je merjasec obrnil in počasi odracal proti reševalcem, ki so ga pokončali. V tem pogonu je bil ranjen še tretji merjasec enake teže. Lovce, ki mu je sledil, ga je dohitel in uplenil.

Naporen in razburljiv lov se je končal s plenom treh merjascev. Petrova obluba, da nad prašiče ne gre nikdar ve

Plen enega od pogonov lovske družine Skofja Loka leta 1975

pa je držala samo dva dni. Prvo nedeljo po prestanem strahu je bil že z nami čeprav še s črnim obrazom zaradi podplutb iz borbe. To pot smo gazili sne po Sopotnici. Utrujeni, a veselo razpoloženi smo se vračali, saj smo vozili s seboj spet štiri divje svinje.

Domača salama s pokvarjeno gorčico

Lepo jesensko jutro je zvonilo škofjeloško zeleno bratovščino na redno bradako v lovski predel Sopotnice.

Močan vod ljubiteljev narave in lepega športa s svojimi pomočniki, psi gonitji, dobro voljo, brašnom in kačjo slino je krenil zgodaj zjutraj v strmino Muretovega hriba na stojišča za prvi pogon. Kmalu se je oglasil lovski rog, gonjači so zavriskali in strelji so odmevali nekaterim lisičkam in zajčkom zadnjič v slovo.

Med pogonom so psi pregnali na neko drevo podivjanega mačka, katerega je sklatil bližnji lovec M. J. Čuvaj A. J. je ocenil lep kožuh in pobasal plen v nahrbtnik.

Popoldne, pred zaključkom, smo se zbrali kot vedno pri gostoljubnem gospodarju starega Rohotnikovega mlina, proizvajalcu žganja in medu, kar smo lovci visoko cenili. Tukaj smo použili še zadnja okrepičila.

Tudi Janez razveže svojo malho. Bil je zelo lačen in ker tega dne bojda še ni nič prigriznil. Hlastno seže v bisago, kjer je imel za popotnico domačo salamo in kruh. Naenkrat pa obstane, izbulji oči in grobo zakolne.

Vsi ga gledamo in opazimo, da mu nekaj sluzastega kaplja od prstov. Oster zadržek nam udari v nosove. Vročina je namreč mačka napela, da se je smrdljiva gorčica razlezla po salami in kruhu.

Janez se ves zbeگان z nahrbtnikom požene skozi vrata k potoku, kjer se znebi plena in malice ter se čez čas očiščen vrne. Ta dan mu tudi medicina ni teknila več.

Rohotnikov mlin je sedaj last našega lovca slikarja. Ob pogledu nanj mi vselej oživi spomin na ta doživljanja.

Maks Mavri

PROSLAVA DESETLETNICE MUZEJSKE ZBIRKE V ŽELEZNIKIH IN ODPRTJE SPOMINSKE SOBE FRANCETA KOBLARJA

Organizirano muzejsko delovanje se je začelo v Železnikih 1949. leta. Takrat smo ustanovili Tehnični muzej Železniki. Ta je deloval do ukinitve in prenosa občine Železniki v Škofjo Loko, nato se je pa vključil v Loški muzej. Leta 1964 smo ustanovili novo organizacijsko enoto Muzejsko društvo Škofja Loka — Pododbova Železniki, za katerega je uspelo dobiti prostor v pritličju in prvem nadstropju Plavčeve hiše. Leta 1968 je bil javnosti odprt muzej. Letošnje leto je dopolnjevanje deset let poslovanja. Hkrati smo tudi priredili spominsko sobo Franceta Kobljarja. Oba dosežka sta izzvala praznovanje, ki je postalo najvišja kulturna prireditve tega leta v občini Škofja Loka.

Proslava se je začela v soboto dne 17. junija ob 20. uri z nastopom okteta Galus, ki je v novem prireditvenem prostoru priredil otvoritveni koncert. Zapele so umetne in domače pesmi. Nad tristo poslušalcev, ki so zasedli dvorišče, teraso in balkone, je pevcem navdušeno ploskalo — prireditelji so jim izrekli javno zahvalo in jih nagradili z nageljni. Ok-

tet je pohvalil akustičnost prostora, ki je prispevala k umetnostnemu uspehu.

V nedeljo dne 18. junija ob 10. uri se je pričela glavna proslava. Vabilom se je odzvala množica nad 500 ljudi. Prispele so številni znanstveni in kulturni delavci, predstavniki sosednih muzejev, družbenopolitični delavci občine in množičnih organizacij, gospodarskih in proizvodnih podjetij itd. Članica sveta federacije tov. Lidija Sentjurčeva je dva dni pred proslavo odpovedala in opravičila izostanek predsednika Sergeja Kraigherja. Ogledala si je razširjeni muzej z vsemi razstavami, ki so ji bile močno všeč. Posebno omenimo udeležbo prof. Anike dr. Stanka in prof. Izidorja Kobljarja in akademika prof. dr. A. Slodnjaka od SAZU, ki je bil slavnostni govornik.

Prireditve je v imenu KS Železniki otvoril Janez Demšar s pozdravi vsem udeležencem. Zahvalil se je pobudnikom za ustanovitev muzeja in muzejskim delavcem, ki so desetletje opravljali, dopolnjevali in bogatili muzej. Zahvalil se je vsem, ki so gmotno to kulturno usta-